

ROZJÍMÁNÍ NAD FILMEM

Každý film bude krátce uveden.

Po jeho skončení si mohou zájemci odnést domů lístek s podněty k osobnímu rozjímání.

Promítáme na plátno v podkroví fary **vždy první čtvrtek v měsíci v 19:15.**

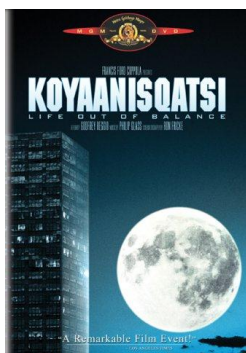
7. 4. BUĎTE DOBRÍ, AK MÔŽETE (*State buoni, se potete*), režie Luigi Magni, hrají: Johnny Dorelli, Philippe Leroy, Angelo Bracquardi; Itálie, 1983, 149 min., slovenské znění.

Laskavý a vtipný portrét laskavého a moudrého světce Filipa Neriho. Když v 16. století přišel tento svatý do Říma, čekal na něj neutěšený pohled. Město žilo rozmařilým životem, za jeho zdmi však panovala bída, na kterou doplácely zejména děti. Filip se věnoval nemocným poutníkům, kteří přicházeli k hrobům svatých apoštolů. Po čase však zjistil, že jeho srdce a ruce potřebují nejen oni, ale všichni chudí. A zejména děti. Film se nesnaží o historickou doslovnost, spíše s nadsázkou a humorem uvádí diváka do fantaskního světa, v němž se to

jen hemží duchovními velikány 16. století.

12. 5. KOYAANISQATSI, režie Godfrey Reggio, hudba Philip Glass; USA, 1983, 83 min., beze slov. Výjimečně promítáme 2. čtvrtek v měsíci!

Strhující umělecký dokument *Koyaanisqatsi* nemá pevně stanovenou dějovou linii. Jedná se spíše o kolekci mistrovsky nasnímaných scén, které odhalují propojení lidstva se světem. Snímek vypovídá o industrializaci, lhostejnosti, samotě a odlidštění. O úžasném technickém pokroku, který však zároveň přivádí člověka do strojové anonymity, v níž máme dál k přírodě, k bližnímu, k sobě samým a nakonec i k Bohu. Režisér přednáší své poselství beze slov, prostřednictvím fascinujících obrazů a za doprovodu úchvatně minimalistické hudby Philipa Glasse.

2. 6. RAŠÓMON, režie Akira Kurosawa; Japonsko, 1950, 85 min., v japonském znění, české titulky.

Rašómon je jméno pobořeného chrámu, u jehož staré brány se před deštěm ukrývají pocestní. Zde se rozkrývá příběh dvojitého zločinu, který vidíme ze čtyř různých úhlů pohledu. Film funguje jako jakési zpovědní zrcadlo. Jednotlivé postavy sice obviňují ze zločinu samy sebe, ale přitom zároveň klamou nejen druhé, ale vskrytu i sebe – chtějí se vidět jako ctnostnější, statečnější, lepší. Divák se zpočátku může cítit jako soudce jednotlivých zúčastněných – je do této role přímo situován kamerou. Posléze se stává

spíše zmateným svědkem a nakonec sám obviněným. I já jsem vinen vytvářením klamných lichotivých sebeobrazů. Jaká může být odpověď na všudypřítomnou faleš? Buď lhostejný cynismus, anebo přiznání si vlastní bídy jako počátek cesty k osvobození.